

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm || Ianvarii Et Febrvarii

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10258

De S. Parthenio episcopo Lampsaceno.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77365](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77365)

VITA SANCTI PATRIS NOSTRI PAR-
THENII EPISCOPI LAMPSACI, EX SIMEO-
ne Metaphraſte, autore verò Criſpiſto.

7. FEBRUAR

Parthenij
parentes.Fit presby-
ter.Claret ſi-
gnis admi-
randis.Signo cruce
ſi muliere
à morbo
câcri curat.Aliud mi-
raculum.Fit Episco-
pus Lampsac-
enſus.

2. Tim. 4.

Humaniffi-
mè accipi-
tur à Con-
ſtantino
Magno.

ESIDERIO & amore motus ego peccator Crispinus, studui conſcribere admirabilem & glorioſam viri vitam & à puero inſtitutionē, ſancti patris noſtri Parthenij, qui fuit Episcopus Lampsaci. Eſt enim plena vtilitate animæ, & quæ poteſt ijs, qui legent, offendere ea, quæ Deus præbet ijs, qui ipſum diligunt.

Beatus ergò & inclytus hic Parthenius, habuit quidem patrem, nomine Chriſtodulum, dignitate diaconum ſanctæ Dei catholicæ, quæ erat Meliti, eccleſiæ, literarum imperitus, ſanctarum autem ſcripturarum vel maximè valens memoria. Creſcens verò ætate, ibat in propinquum lacū, & ibi piſcabatur, & piſcium mercaturam ſuppeditabat vſui eorum, qui egebant. A prima enim ætate, gratia Dei dignatus, ſeipſum celabat. A tempore autem decem & octo annorum, ſigna facere incipiens, dæmones expellebat ab hominibus eius inuocatione. Cùm verò bona de eo fama eſſet multorum ſermone celebrata, Meliti ciuitatis Episcopus, nomine Philetus, cùm audiuiſſet de S. Parthenio, eum acceſſitū & multum laudatum, vel inuitum ordinat Presbyterum & viſitorem ſanctæ ciuitatis Meliti eccleſiæ. Porro autem ei quoquè opem ferebat gratia curationum in omnibus ægrotantibus, & faciebat multa ſigna admirabilia in nomine Domini noſtri Ieſu Chriſti.

Inter cætera verò accidit aliquando, vt ei homo fieret obuiam, cui à tauro fuerat eſſoſſus oculus, quem manu ſua portabat, & deſlebat. Eum cùm accepiſſet vir ſanctus, & in ſuo loco impoſuiſſet, aqua madefaciens, in tribus diebus ſanum reddidit. Quædam autem mulier, quæ in pudendis corporis ſui partibus cancrum habebat extantem, rogabat virum ſanctum, vt acciperet morbi curationem. Sanctus verò in eius fronte facto ſigno crucis, eam curauit protinùs: & exiit ab ea morbus, adè vt ſpecies cancri vel ipſam terram exulcerauerit. Tunc omnes, qui aderant, cùm hoc vidiffent miraculum, dederunt laudem & gloriam Deo noſtro, qui facit miracula. Cùm itaq; iret aliquando beatus Parthenius ad viſendum quendam ægrotum, inter eundem repente canis ingentis magnitudinis & cadem ſpirans, rupta catena, quæ ei fuerat impoſita, exiit à quadam domo cuiuſdã ex proceribus, & eum inuaſit, & reſtus ſtetit ſupra corpus eius. Sanctus autem cùm in eum ſpirãſſet, & crucem Chriſti feciſſet, repente exiccavit, & ab humeris ſuis in terram proiecit mortuum.

Hæc & his ſimilia cùm audiuiſſet, qui erat illo tempore ſanctiſſimus Cyzicenorum metropolis Episcopus, nomine Aſcholiuſ, cùm acceſſuiſſet venerandum & ſanctum hunc virum Parthenium, eum præfecit dignitati episcopatus, & maximum conceſſit donum ciuitati Lampsacenorum. Homo autem Dei Parthenius, cùm veniſſet ad ei dedicatam ciuitatem Lampsacum, & eam inueniſſet deditam cultui ſimulacrorum, grauiter angebatur. Sed non ceſſabat, ſicut Apoſtolus admonet, rogare, increpare, veritatis viam eis oſtendere, imbecillitatemque & vanitatem ſimulacrorum: & faciens miracula in nomine Domini noſtri Ieſu Chriſti, & curans eorum inſirmos, paulatim traxit eos ad Dei agnitionem. Cùm verò vidiffet eos proficere in fide, & ſimulacra deſpicere, voluit eorum templa diruere, & ædificare eccleſiam in nomine Domini noſtri Ieſu Chriſti. Cùm ſe autem ſuſtinuiſſet, ſic ſtatuìt, quòd cùm Imperator ſit Chriſtianus & pius, iuſtum ſit eius ſententia templorum idolorum fieri demolitionem. Hæc cùm apud ſe ſtatuiffet Chriſti ſeruus Parthenius, & ſoluiſſet ex ciuitate Lampsaco, venit in urbem regiam. Fortè autem accidit, vt die ſequenti pius Imperator Conſtantineſis deſcenderet in vehiculo ad videndos agros. Ad eum itaque accedens vir ſanctus, expoſuit ei ſuam petitionem. Venerandus verò & planè Chriſti amans Imperator Conſtantineſis, benignè accepit eius petitionem, & valdè eſt lætatus: iuſſitq; eum ire in regiam, & expectare donè ipſe rediret ab agris. Reuerſus itaq; Imperator in Palatium, lubenter accepit virum ſanctum, & complexus rogauit, vt pro ipſo precaretur: & protinùs iuſſit fieri Sacram pro idolorum & eorum templorum demolitione. & cùm hoc ſuis

stis diuinis confirmasset syllabis, dat Parthenio eum multo auro ad extructionem sanctæ Dei ecclesiæ: & eum amplexus, dimisit in pace.

Reuersus autem beatus Parthenius in suam ciuitatem Lampfacum, templa diruit, & cum pulcherrimam & ornatissimam descripsisset Dei ædem, ipse per se assistens operi, magno studio eam curabat excitandam. Etenim cum multi ad nauigarent & enauigarent hospites, non contingebat eis transire, nisi prius eum vidissent: & benedictione ab eo dignati, eam, tanquam multorum bonorum viaticum, auferentes recedebant. Quodam autem die accessit quidam ad eum, qui latenter in se habebat spiritum immundi dæmonij. Quem cum longo tempore habuisset, hoc ignorabat. Hic ergo homo cum vidisset sanctum, eum salutauit. Homo verò Dei Parthenius cum cognouisset dæmonem, qui in eo habitabat, eum non resalutauit. Dæmon autem perturbatus, dixit sancto: Quoniam desiderauit te videre, ideo te salutauit: cur tu non salutasti? Sanctus autem Parthenius dicit ei: Ecce vidisti me, quid tum? Dicit dæmon: Et te vidi, & agnoui. Dicit sanctus: Si reuera me vidisti & agnouisti, egredere citò à figmento Dei. Dixit dæmon: Hoc totum est, vt me expellas à mea habitatione? Nunc, rogo te, nè me expellas post tantum tempus. Dicit ei beatus Parthenius: Est ne longum tempus, ex quo in eo habitas? Dixit dæmon: A pueritia, nec fui vlli vnquam cognitus, nisi nunc à te: tu autem me expellis, vt video. & quò iubes me abire? Dixit sanctus: Do tibi locum, quò proficiscaris. Dicit dæmon: Omnino dices mihi, Abi in porcos. Dicit ei sanctus: Minime, sed do tibi hominem humilem: & ingressus in eum, illic habita. Nunc verò ex eo egredere. Dixit dæmon: In veritate hoc facis, an solum hoc dicis, dum me eieccheris? Dixit sanctus: Dico tibi in veritate. mihi quidem est homo paratus, in quo debes habitare. solum citò egredere. Dæmon autem sancti patris conuentis persuasus, petebat vt promissio deduceretur ad effectum. Tunc sanctus os aperiens, dixit dæmoni: Ecce ego sum homo: ingredere, & in me inhabita. Dæmon autem tanquam ab igne vltus ob id, quod sanctus dixerat, exclamauit dicens: Hei mihi, me, qui * in alieno vase abij, post tantum tempus persequeris: & quid non mali à te passus fuero? Quomodo verò in domum Dei ingrediar? Non licet veritatem audire à vobis Christianis. Tunc dæmon egressus ab homine, abijt in loca deserta & inaccessa: homo autem euasit sanus virtute & gratia Domini nostri Iesu Christi, Deumque perpetuò laudabat & glorificabat, & sanctum eius famulum Parthenium.

Perfecto verò opere ædificationis sanctæ Dei ecclesiæ, studium ponebat homo Dei, vt reponeretur mensa, in qua oportebat Domino offerri spiritale & incruentum sacrificium. Cum autem inuenisset in quodam loco, dedicato idolis, lapidem preciosum & aptum ad sanctæ mensæ concinnandū opus, quòd querebatur, effecit id pulchre elaborari & adaptari ab artificibus. Perfecto verò opere, iussit id afferri in ecclesiam. Cum ergo artifices lapidem currui imposuissent, & boues iunxissent, ducebant ad ciuitatem. Inuidens autem & bonorum operum amulus diabolus, non ferens ignem diuini zeli sancti viri, conturbatis bubus, effecit, vt ij repente impetu, qui cohiberi non poterat, incitati, supinum in terram proiecerint eum, qui trahebat boues, nomine Eutythianum: quem excipiens currus, per rotam perfregit omnem viscerum eius compagem. Sicq; is expirauit. Cum autem accepisset quòd acciderat, seruus Dei Parthenius, dixit: Hoc satanica planè fecit malitia. Non impedies in hoc diabole opus Dei. & statim assumens secum pios viros, qui cum ipso erant, cucurrit ad locum: & stans prope cadauer, & sancta sua inclinans genua, cum lachrymis intensè orauit ad Deum, dicens: Tu Domine omnipotens, supplicator vitæ & mortis, non ignoras propter quam causam author malorum inimicus, machinatus est mortem in tuū figmentū. Sed o benignissime, nunc quoque ostende inanem eius conatum: vitæ autem participem fac tuum seruum Eutythianum, ostendens ijs, qui in te credunt, inuictam tuam potentiam: Quoniam tu es solus Deus, & te decet gloria in secula, Amen. Cum autem vir iustus Deo emisisset has preces, reuersus est mortui spiritus in corpus eius, & coepit, qui fuerat mortuus, dicere in conspectu vniuersi populi: Gloria tibi Christe Deus, qui etiam suscitatis mortuos, & cum protinus surrexisset, & factus esset sanus sicut prius, & accepisset boues, traxit currum vsque ad ædem ecclesiæ. Tunc omnes, qui viderant hoc miraculum adeò præter opinionem, dederunt gloriam & laudem benigno Deo.

Afferebant verò vndique omnes ægrotantes, & qui vexabantur ab immundis spiritibus:

Pulcherrimum templum constructum.

* ex

Expellit dæmonem.

Altare ad offerendum incruentū sacrificium.

Malitia maligni dæmonis.

Mortuū ad vitam reuocat S. Parthenius.

Multos curat
dæmoniacos.

bus: & gratia & virtute Domini Iesu curabantur omnes. Omnis autem ars medicina in diebus huius sancti viri erat inbecilla, propterea quòd omne genus morbi in nomine Domini nostri Iesu Christi, gratis ab ipso curarentur. Inter quos Dionysius quoque, Præpositi filius, stirpe imperatoria, cum haberet filiam virginem, nomine Daphnen, quæ à dæmone grauiter castigabatur, ipse eam totis tribus diebus curauit. Alteram autem Mamalij cuiusdam filiam, qui erat princeps ciuitatis Smyrnenfium, nomine Agalmatiam, quæ ab immundo spiritu vexata, spumam emittebat, curauit. Zoëlam verò nomine, quæ ad Persas venerat, & à dæmone vaticinante miserabiliter conterebatur, haud ita longo post tempore, Domini gratia liberauit. Alium autem rursus iuuenem ex Hunnis ortum, presbyteri filium, nomine Niconem, qui ab immundo spiritu grauiter castigabatur. aduocantes eius parentes, iecerunt ad pedes sancti, rogantes vt eius miseretur iuuentutis, & cum liberaret ab immundo dæmone. Vir autem sanctus dixit eis: Non est dignus qui curetur, ad castigationem enim datus ei fuit stimulus spiritus, est enim parricida. Vos enim sapè ab eo habiti contemptui, in anima vestre amarore à Deo petijstis, vt ipse castigaretur. Sinite eum sic esse, expedit enim. Illi verò, vt essent parentes & vincerent visceribus, exclamauerunt rogantes cum lachrymis: Precare Deum pro ipso, vt liberetur à sauo & immani dæmone. Beatus autem Parthenius misertus abundè profluentium lachrymarum parentum, intensè Deum precatus est pro ipso, & protinùs egressus fuit ab ipso dæmone, & mundatus fuit homo. Tunc parentes eius eum sanum acceperunt, & domum redierunt, Deum laudantes atque glorificantes.

Spiritus draconalis.

Alexandria autem quædam nomine, ex Arisba, quæ est Abydo, draconalem habens spiritum, sibilans & multos interimens, allata est ad seruum Dei Parthenium. Qui cum increpasset spiritum, curauit eam, & remisit ad suos. Synodij verò cuiusdam Abydeni filiam virginem, quæ ab immundo spiritu vexabatur in montibus, parentes eius comprehendentes, duxerunt ad iustum: & cum manus ei imposuisset & esset precatus, eam curauit. Alium quoque, Axanum quendam militem, qui omnes partes corporis habebat dissolutas, duxerunt ad seruum Dei Parthenium. Quem aqua madefaciens & precans, sanum misit domum suam ambulantem. Quendam autem alium, nomine Alanam, genere Syrum, operatione mali, qui in eo habitabat, dæmonis, ex tabulato catechumenorum sanctæ ecclesiæ, quam condidit sanctus vir Parthenius, suspensum & tractum & effectum mortuum, ad cadaver adueniens Dei famulus, illum quoque viuificauit precibus, & ab eo fugauit dæmonem. Eutropus verò quidam nomine, ex Pareo, uxorem suam duxit ad sanctum, quæ habebat spiritum immundum, & rogabat cum multum, vt pro ipsa rogaret, vt curaretur à dæmone, qui ipsam vexabat. Vir autem sanctus cedens eius precibus, cum eam accepisset, & in eius oculos inspirasset, & super caput eius esset precatus, liberauit à dæmone. Tunc maritus eius Deum glorificans, iuit in domum suam cum ipsa. Acaciam verò quendam nomine, ex pago, qui dicitur Celeus, quæ ab immundo spiritu consumebatur, ad eam adduxerunt: & gratia & virtute Domini Iesu, sanam dimisit. Eucheria quædam nomine, vxor Agapij Magistriani Pagelcoij, beneficio attentata, cum ei roderentur intestina, allata est ad sanctum: & cum in tribus diebus ei esset precatus, & ex oleo sanctorum eam potasset, sanam remisit in domum suam.

Tabulatum catechumenorum.

Maximinus quidam nomine, ex Bizye ciuitate Thraciæ, qui erat discipulus vni ex ijs, qui sunt apud nos Diaconi, nomine Pfortæ: Hic ergò Maximinus cum incidisset in morbum torminis intestinorum, desperatus fuerat ab omnibus. Cum id autem rescuissent eius parentes, Bizye venerunt Lampsacum ad eum sepeliendum: & cum eum accepissent cum lectulo, fide ducti, ferunt eum in sanctam ecclesiam, & eum ponunt in ingressu Episcopi, per quem Dei seruus erat transiturus. Cum verò in eum locum venisset sanctus vir Parthenius, & vidisset eum in lecto iacentem, & eius parentes lamentantes, & omnes, qui cum eis aderant, lachrymantes, ipse quoque est lachrymatus: & cum flexisset genua, Deum pro ipso est precatus, & virtute ac gratia Domini nostri Iesu Christi, ad ipsum reuersus est spiritus: & statim assedit, qui fuerat mortuus, & cepit loqui. Data autem ei manu, fecit eum surgere, & sanum reddidit parentibus, adeò vt vniuersa ciuitas Deum laudaret propter factum miraculum. Quædam autem mulier Diaconissa, nomine Theophila, ex Asermo vico Cherronesi, & cum ipsa, Rufina impubes

Oleo sanctorum curat ægram.

Mortuus reuiuiscit.

ex co-

ex eodem vico, ab immundo spiritu dissoluta & effecta paralytica, allata sunt ad sanctum virum. Quas paucis diebus aqua irrigans & precans, virtute Domini sanas emisit ad suos. Hilarij cuiusdam presbyteri ex Aufadia filius vngena, nomine Thalassius, qui à maligno spiritu à mente motus, portatus est ad sanctum. Quem cum accepisset, orans totos septem dies, reduxit ad naturam, & Domino agentem gratias, cum patre remisit in patriam. Vetulas verò quasdam duas pauperes, quarum vni nomen erat Calliope, alteri verò Cyriaca, quæ ambæ ab immundo spiritu castigabantur, tulerunt ad sanctum: qui per suas ad Deum preces ambas curauit. Cum autem eis quoque dedisset ea, quæ erant ad vitum necessaria, dimisit in pace.

Præter hæc autem & alia, quæ narrari non possunt, sancti huius viri miracula, accidit vt officina quoque, in qua tinge batur purpura, impediretur ab immundo spiritu, qui in eam incuberat, & non efficeret eam, quam solebat, tincturam: sed etiam immundus dæmon appareret tinctoribus, & opus Imperatoris non sineret effectum reddere: adeo vt ex hac re magnum periculum & damnum serui sustinerent & tinctores. Quamobrem cum rescuisset homo Dei Parthenius, & ab eis fuisset rogatus, prompto & alacri animo venit ad locum officinæ: & cum aduocasset immundum operantem dæmonem, & cum increpasset terribili & sancto nomine Christi, fecit eum euanescere ab omnibus finibus, illo clamante omnibus audientibus: Tanquam ab igne expellor in gehennam ignis. Cum autem iussisset sanctus, tinctores impleuerunt lebetes, & eo præsentem immiserunt lanam. Ea verò ab illo tempore, eam, quam oportebat, tincturam citra vllum impedimentum accepit etiam in futurum. Sicq; & qui gerebant rempublicam, & tinctores omnes liberati fuerunt à periculo Imperatoris.

Dæmonem expellit ab officina purpuram tincturam.

Audite alud quoque magnum miraculum, quod factum est à sancto patre nostro Parthenio. Tempore piscationis Thynnorum, cernebantur quidem pisces à piscatoribus, tanquam qui iam essent in manibus. Cum laxarentur autem retia, nihil proficiebant, sed laborem inanem sustinebant. Fuit verò hoc à diabolica aura impedimentum, non in vno tantum aut altero emporio, sed in tota regione maritima vsq; ad Abydum. Omnes autem simul congregati, rogârunt virum iustum, vt Deum pro eis precaretur. Eo verò precante cum ieiunio & fletu, Deus ei aperuit causam & satanicam operationem. Experrectus autem, citra moram profectus est in vnumquodque emporium vsq; ad Abydum, & aquam benedicens, & sal iniiciens, & Deum inuocans, iussit afferri retia, & eo præsentem piscium consuetam facere piscationem. Tunc cum magno gaudio sua retia laxantes, Domini virtute & sancti precibus, tanta bona consecuti sunt in piscatione, vt præteriti temporis defectum suppleuerint. Sedente autem viro sancto in emporio Cataptelex, cum piscatio fieret piscium, reteq; traheretur, Thynnus maximus è reti exiliens, se proiecit ad pedes sancti. Quem cum signasset & precatus esset, iussit scindi & distribui fratribus ad gloriam Dei.

Vide hic aquam benedicti cum sale.

Aliquando Heracleotem quendam nomine Callistum, cui à diabolica operatione fuerant pedes soluti, duxerunt ad beatum Parthenium. Quem quidem, cum esset precatus, & curasset virtute Domini, proprijs pedibus ambulantem remisit in domum suam, lætantem & Deum glorificantem. Alium autem quendam, nomine Lesbum, ex insula, quæ dicitur Oa, duxerunt ad hominem Dei. Qui quidem à pedibus ad caput vsq; erat totus vlceratus, à leproso nihil differens. Eum oleo vngens & precans tribus diebus, sanum remisit ad suos. Ex magnis ergò & multis miraculis, quæ à sancto patre nostro Parthenio Dei gratia facta sunt, partem, prout potui, significavi vestræ charitati: non tanquam de patre & doctore verba faciens ad eum ornandum, propter id, quod dicitur: Perdet Dominus omnes, qui loquuntur mendacium: sed res ipsæ testantur, etiam quæ fiunt post eius obitum. Vnde etiam cum eo adhuc viuo vsus aliquando eum vocasset, iuit in Thraciæ metropolim Heracleam: & conueniens Archiepiscopum, qui illic erat, nomine Hypatianum, qui ad extrema ferè erat redactus, rogauit causam morbi. Cum per diuinam autem reuelationem cognouisset beatus Parthenius, eum castigari propter auaritiam, vt qui res pauperum vsurparet, & eos illis priuaret, manè iuit rursus ad eum visendum, & ei dicit: Surge magnè domine. Non enim laboras infirmitate corporis, sed castigaris propter morbum animæ. Hæc ergò deponere, & rursus euades sanus. Respondit ægrotus & dixit: Scio ego quoq; me esse peccatorem, & idèo castigari. Sed ora pro me, rogo te, vt leuere meis iniquitatibus. Dicit ei sanctus Parthenius:

Oleo vngens, sanat ægrotum.

Psal. 5.

nus: Si quis in hominem peccauerit, de eo fortasè exaudietur oratio: morbus autem tuus ad Deum tendit. Quæ sunt ergò pauperum, redde Deo, & eris semper sanus animo & corpore. Tunc is ad se rediens, dixit: Re vera Pater peccati Domino meo: Dominus verò iustus, & protinùs accersito suo œconomo, iussit in mediù afferri, quiddam auri collectum fuerat ex pauperibus. Cùm autem satis auri fuisset allatum, sanctum rogauit Episcopus, vt id distribueret pauperibus. Ille verò non sustinuit, dicens: Cùm Deus tibi det vires, tu per teipsum redde eis, quæ sua sunt. Tunc is sedens in lectica, iuit ad templum sanctæ martyris Glyceriæ: & cùm congregasset omnes pauperes ciuitatis, affatim omnibus distribuit. Benignus autem & clemens Deus, qui viduæ duo minuta non despexit numismata, & rursùs diues viduæ propositum acceptum habuit tempore Elię propheta, & pauperis flagitiosæq; meretricis lachrymas non est auersatus, & publicani suspirium comprobauit: ipse quoquè prædicti Archiepiscopi acceptam habens poenitentiam, in tribus diebus ei perfectam præbuit sanitatem.

Luc. 21.
3. Reg. 17.
Luc. 7.
Luc. 18.

Aridū san-
cto oleo
perungit &
sanat.

Dei verò seruus Parthenius quotidie obibat sacras ades ciuitatis, consuetas preces in eis peragens. Quodam autem die ingressus in martyrium, quod Achilas dicitur, inuenit illic hominem quendam iacentem omninò aridum. Cuius misertus, cùm oleum petiisset, flexis genibus, cum lachrymis orauit pro ipso benignum & clementem Deum. Et cùm deinde surrexisset à prece, sensim & paulatim eum sancto oleo molliens, protinùs & ipsa hora fecit eum sanum surgere, & iussit eum suis pedibus ad suos redire Deum glorificantem. Cùm hoc autem terribile & quod opinionem superat miraculū factum esset in Heraclæa ciuitate, quicumq; habebant agrotos, cum eis concurrebant ad Dei hominem Partheniū, & virtute Domini nostri Iesu Christi, omnes reuertebantur sani. Simul verò cum eo aderat etiam Hypatianus, qui illo tempore erat Archidiaconus ciuitatis Heraclææ, quando hæc fiebant miracula. Quæ cùm vidisset, prociuit ad pedes sancti viri, rogans eum cum lachrymis & dicens, quòd in prædio suo multa quidem sunt seminata, propter pluuiæ autem egestatem omnia sunt exiccata. Sed veni ad locum, dicebat, ò venerande pater, & ora Deum, vt terræ præbeat pluuiam, vt conseruetur vniuersa nostra patria. Veneradus verò & sanctus vir Parthenius, iuit prompto & alacri animo. Cùmq; venisset ad locū, & vidisset omnia exiccata, lachrymatu est: flexisq;

Psal. 144.

Precibus è
caelo pluuiã
deponit.

genibus diù precans cum lachrymis, clementem Deum rogauit, vt pluuiam in terram demitteret ad fructus producendos. Benignus autem & clemens Deus, qui semper facit voluntatem eorum qui ipsam timent, cùm adhuc preces essent in ore eius, rectum fuit cælum nubibus: & descendit multa pluuiã, & satiauit terram. Ingressus autem ipsis in agrum, quæsiuit habitaculum, in quo preces suas perageret. Archidiaconus verò Hypatianus, qui fuit etiam agri dominus, introduxit eum in vnum ex suis cubiculis. Qui pernoctauit illic in orationibus: & cùm manè accersisset Archidiaconū, dixit ei: Attende tibi, ò frater, non enim ignoras Episcopum tuum fuisse castigatum propter auaritiã. Ostendit enim mihi Deus hac nocte, te non multis post diebus futurū Episcopum. Vide ergò, vt semper curam geras pauperum, hoc enim Deum placat super omnia.

Cura pau-
perum Deo
gratissima.

Sanctum autem rogauit Archidiaconus, vt veniret in suum prædium, & benè precaretur agris & vitibus. Ingressus verò beatus in vnam maximam regionem, quæ nihil habebat, dixit ei: Cur non seminasti eam, cùm sit maxima? Archidiaconus autem lachrymans, dixit: Seminata quidem est, ò bone: sed meã peccata & pluuiã defectus, eam, vt vides, exiccavit. Dicit ei sanctus: Quot modios tibi præbuit Deus ex hac regione? Ille dixit: Mille, ò bone. Sanctus autem dixit ei: Nè sis tristis, ò frater. Omnia sunt possibilia credenti. Sed Deus tibi dicit per me peccatorem, quòd si in tempore æstatis fructum, qui ex hoc agro nascitur, solū triueris, inuenies sicut dixisti, mille modios: quoniam leue est in conspectu Domini hæc facere. Eum quoquè introduxit in vineam recens plantatam, erat autem omninò exiccata & exesa à vermibus, propter pluuiæ egestatem, erat verò locus satis amplus, vt caperet sementem octoginta modiorum. Beatus autem sale iniecto, totam vitem consperxit, & dixit Archidiacono: Esto bono animo: Nam Deus dat tibi ex hoc loco satis magnã benedictionem, sicut ei placet. Cùm verò ingressi essent in ciuitatem, iuit ad Episcopum, vt ei valediceret, & nauigaret. Ille autē ei processit obuiam, & cum est complexus. Ij verò cùm assedissent, sanctus dixit Episcopo: Annuncio tibi, ò domine, quòd post non multos hos dies excedes è corpore, & migrabis ad Dominum. Ecce enim Christus te accersit, qui est verus Deus noster, & bonum

Predicit obi-
tum Archi-
episcopo.

bonū successorem relinques, vt mihi reuelauit Dominus, dominum Hypatianum, tuum Archidiaconum. Dixit Episcopus: Fiat voluntas Domini. Et cum se inuicem osculati essent in osculo sancto, Heraclea sanctus nauigauit Parthenius, & venit in suam ciuitatem Lampfacum.

Accidit autem non multis post diebus, vt morbo correptus Heracleæ Episcopus, in Christo quiesceret. Pro ipso verò factus est Episcopus dominus Hypatianus Archidiaconus, conuenienter ei, quod dixerat seruus Dei Parthenius. Cum esset autem æstas, egressus Episcopus Hypatianus in agrum suum ad colligendos fructus terræ, & metendum id, quod erat natum ex exiccata & squalida regione, inuenit mille modios plenos frumento, conuenienter verbo serui Dei Parthenij. Similiter verò in tempore quoque vindemiarum, ex plantatione exiccatarum vinearum Deus dedit magnam vini quantitatem. Qui cum experientia accepisset euentum eius, quod sanctus prædixerat, decimam fructuum vtrorunque, nempe tam aridorum quam humidorum, naui impostam duxit Lampfacum, vt sancto offerret, maximas ei agens gratias. Ille autem noluit accipere, dicens domino Hypatiano Episcopo: Deo agens gratias in omnibus, eas distribue nostris fratribus. & cum se inuicem salutassent, reuersus est sanctus Episcopus Heracleam, & distribuit frumentum & vinum suis fratribus, vt iusserat homo Dei. Episcopus ergo Hypatianus non cessauit vsq; ad finem vitæ, narrare omnibus Dei magnalia, quæ fecit cum ipso per seruum suum Parthenium.

Cum ergo in hac pia & angelica vita refulsisset in terra Dei seruus & vir venerandus Parthenius, & multos conuertisset à simulacris ad Deum viuum, perinde ac morbo arreptus, à Deo vocatus, quiescit in pace. Prædictus ergo Hypatianus Episcopus cum audiisset in clytū & venerandum patrem nostrum Parthenium ad Christum migrasse, relicta omnibus, quæ habebat in manibus, soluens ex ciuitate Heraclea, secundo vento cum Deus iussisset, eadem nocte peruenit Lampfacum. Similiter etiam Cyzici episcopus, & episcopus Meliti, in qua fuerat natus: & Parij episcopus nomine Eustathius, & reliqui ex ciuitatibus, quæ erant circuncircæ. Sicq; cum psalmis & hymnis & spiritualibus canticis deposuerunt eum prope ecclesiam in oratorio, quod ipse ædificauit. Dormiit autem sanctus Christi seruus Parthenius septimo mensis Februarij, non parua nobis relicta doctrina per perfectam & immobilem eius in Deum fidem. Qui etiam post decessum sua ad Deum supplicatione non cessat facere miracula, dæmones expellens, leprosos mundans, & omnem morbum & agritudinem curans virtute & gratia Domini & Dei & Seruatoris nostri Iesu Christi: Cui gloria & potentia, nunc & semper & in secula seculorum, Amen.

EPITAPHIVM RICHARDI REGIS ANGLIAE, SCVLPTVM IN CIVITATE LVCA Italiae, vbi quiescit.

SOROR Offonis regis, fuit mater beati Richardi. Beatus Richardus rex Angliæ, exul patriæ, spreto mundi, contemptor suū, pater sanctorum fratrum Vuillebaldi & Vuinibaldi, & beatæ Vualburgis virginis, terrenum regnum in cæleste mutauit. Deposuit coronam regiam pro vita perpetua. Exiit purpuram, & vilem induit tunicam. Regionum reliquit tribunal, & sanctorum quæsiuit limina. Dimisit sceptrum, & accepit baculum. Dimisitque filiam suam in regno beatam Vualburgam, atq; simul cum filijs peregrè profectus est. Et eis relicta apud sanctum Bonifacium martyrem gloriosum, tunc Archiepiscopum Moguntinensem, virum miræ sanctitatis, eo quod Anglicus esset, de regno suo natus, idem sanctus rex exilio se vltiori, limina sanctorum trans alpes adijt, & loca deinceps magis deuia petijt solitudinum, Deo soli idem solus liberè vacaturus. Deinde post longa exilia, post multa certamina, post famis, sitis & frigoris multimodas ærumnas, in prouincia Italiae, ciuitate Luca finitur pugna, dantur præmia, cælo recipitur anima, in beati Frigidiani basilica iuxta corpus eius ponuntur pia membra, vbi & miraculis coruscant.